

Питомниятъ вълкъ.

а единъ господинъ донес-
ли едно малко вълче. Той
почналъ да се грижи за
него, даже и самъ го хра-
нѣлъ. Порастнало то и
станало вълкъ.

Вълкътъ билъ много
кроткъ и гледалъ господа-
ря си въ очитѣ, готовъ
да изпълни заповѣдитѣ му.

Веднажъ господинътъ
трѣбвалъ да пѣтува далечъ отъ своя градъ. Той
не можалъ да вземе вълка съ себе си и го ос-
тавилъ въ зоологическата градина.

Тежко било на бѣдния вълкъ отъ раздѣла-
та! . . . Най-напрѣдъ нищо не ялъ и станалъ
лошъ. Слѣдъ нѣколко недѣли се успокоилъ и
обикналъ пазача си.

Изминало се половина година. Веднажъ въл-
кътъ чулъ, че на близо се носи познатъ
гласъ; той билъ гласа на господаря му. Съ как-
ва бѣснота заскачалъ изъ клѣтката! . . . Той се
мжчилъ да излѣзе и да отиде при господаря си.

Като го пустнали, той припналъ на срѣща
му, заскачалъ около него, лизалъ рѣцѣтъ и дре-
хитѣ му, квичалъ и не знаялъ шо да прави отъ
радостъ!